

Elisenda Solsona

22 Març 2022

Elisenda Solsona (Olesa de Montserrat, 1984) és escriptora i professora de secundària. Actualment viu a Barcelona. És llicenciada en Humanitats per la Universitat Pompeu Fabra i en Comunicació Audiovisual per la Universitat de Barcelona. Va estudiar el màster d'Esriptura Cinematogràfica a la Universitat Autònoma de Barcelona i ha fet diversos cursos d'escriptura a l'Obrador de la Sala Beckett i a l'Escola d'Esriptura de l'Ateneu Barcelonès. Ha participat en diverses antologies i ha col·laborat en projectes musicals, audiovisuals i teatrals. Ha publicat *Cirurgies*

(Voliana, 2016) i *Satèl·lits* (Males Herbes, 2019) i ha participat en el recull de relats *The Valancourt Book of World Horror Stories* (Valancourt, 2020) amb el conte «Mechanisms» (traducció de Mara Faye Lethem del conte «Engranatges» dins de *Satèl·lits*).

Volves i cendra

Entre els plataners, les rajoles hidràuliques empolegades del balneari abandonat brillen amb els primers rajos de sol.

Fa olor de molsa i d'humitat.

La boira circula baixa i espessa en aquest matí de diumenge d'un final d'hivern xafogós i lent.

L'Anna prem el comandament del cotxe i se'n tanquen les portes. Camina a poc a poc amb l'ajuda d'un bastó, trepitjant l'herba xopa del passeig desastrat de plataners.

La sola de les sabates és molt fina i nota una esgarrifança rere els genolls artrítics que pateixen a cada passa. Agafa una fulla morta i humida enganxada al cartell oxidat amb el nom del balneari. Li fa un forat al mig amb l'índex. Les tiges partint-se. La saba podrida. Mira a través del forat.

Se sent la remor del riu brut proper.

La fressa de l'aigua marró fregant les canyes.

Estripa la fulla i la tira a terra. Un cuc es desplaça sinuós entre les pedres.

L'Anna s'abaixa una mica la cremallera de l'abric i continua caminant. Falta un tros de façana principal del balneari i se'n poden veure les habitacions del segon pis difuminades rere la boira.

De cop, comença a ploure cendra.

Està nevant, mama?

Mira el banc del final del passeig i sent una sotragada al tòrax que li fa agafar aire de cop: entre la boira, hi ha una ombra asseguda que mou compassadament unes cametes que no li arriben a tocar a terra.

L'Anna s'atura.

L'ombra es posa dreta d'un salt i comença a córrer cap a ella saltant i fent sonar el xiulet taronja. A l'Anna se li aflueixen les cames, es posa de genolls. Allarga els braços. Reconeix l'abric vermell del seu fill. Sota el seu bracet, l'os polar de peluix.

El xiulet i l'os. Els dos regals de l'últim aniversari que va viure amb el seu fill.

Queixalada a l'estómac.

Els pulmons se li contrauen per poder cridar el nom del seu fill, però se li rebreguen sense aire. Li surt un crit ofegat.

Cap a dins.

Interpel·lant les vísceres decadents:

—Nel!

El xiulet sona més fort. Quan ja és a pocs metres d'ella, s'adona que la cara del seu fill està completament desfigurada.

Cremada.

Com si fos una pinzellada gruixuda de pintura a l'oli.

Les conques marcades. Les parpelles desfetes. Els ulls sense còrnies, de gel. Una orella totalment rebregada i petita, com un bony de carn enganxat a la galta. La boca sense llavis. Un forat rodó i esquerdat i petit on amb dificultats entra el xiulet.

El Nel se'l treu. Intenta parlar sense moure la boca que està completament immobilitzada. Li surt una veu massa greu per ser tan petit. Una veu que envolta l'Anna. Un tornado que la xucla:

—Mama! No ha nevat!

* * *

L'Anna rebrega el llençol suat i encartonat amb el logotip de l'hospital. Li fa mal la mandíbula de prémer-la tan fort. Se sent les galtes humides. Abraça fort l'os polar de peluix que cada vegada està més prim i aixafat.

I brut. De saliva, de suor.

Una capa de fluids que fa anys que es va solidificant sobre el teixit grogós.

L'Anna doblega les cames tremoloses. Mossega la coixinera amb ràbia. Li tiba la via clavada al canell. Mira a través del doble vidre de la finestra les llums grogues i llampurnejants de la ciutat.

La Maria, la seva companya d'habitació, enretira la cortina beix que separa els dos llits.

—Feia estona que tenies un malson, no sabia si despertar-te com ahir a la matinada. No et va anar gens bé.

L'Anna tomba el cos esquifit i ossut, la pell flàccida. Es destapa i mira la seva companya d'habitació: la Maria no duu la dentadura postissa posada i les galtes se li enfonsen amb moltíssimes arrugues. Se li veuen unes dentetes ennegrides i punxegudes. Els llavis ressecs amb esquerdes de pintallavis. L'Anna s'enduu les dues mans sota la galta:

—He somiat amb el Nel, el meu fill. Des de fa uns dies, des que el vaig tornar a sentir aquí, a l'hospital, que torno a somiar amb ell. En el dia que vam fer l'última excursió.

La Maria se la mira amb els ulls vibrants, amb espurnes. Fa dos dies que s'han conegut a l'habitació de l'hospital. A la planta de pal·liatius. L'Anna feia poc que hi era i, quan la van avisar, no li va agradar gaire la idea de compartir habitació. A principis de setmana, quan va tornar a l'habitació amb l'infermer de fer-se una prova a la planta de baix, la Maria ja estava estirada al llit del costat, desperta amb els ulls tancats, escoltant un bolero des d'un radiocasset vell que havia col·locat a sobre la seva tauleta de nit.

La Maria es llepa els llavis tallats i mira la finestra i després l'Anna:

—Jo també tinc un fill. Arriba d'aquí quatre dies. Viu a Austràlia, saps? L'he avisat que era aquí, li he explicat com estava. No sabia si fer-ho, però l'he avisat. Sé que li hauria sabut molt de greu si no ho hagués fet.

L'Anna es posa panxa amunt. Es torna a tapar amb el cobrellit que fa olor de suavitzant industrial. Tanca els ulls. Li roda una mica el cap i nota que li torna l'onada de mal agut. Prem el botó per injectar-se més morfina. Gira una mica el cap i mira la Maria:

—El meu fill el sento cada nit des que vaig arribar aquí. —L'Anna assenyala la porta tancada.— Pel passadís, saps? Ja el sentiràs. Fa sonar el xiulet taronja, que vol dir, soc aquí, mama. Soc aquí. Així. —L'Anna prem els llavis, els tira cap endavant i comença a deixar anar aire suaument fins que li surt un so fluix i sense força. Fa dos xiulets llargs, tres de curts i una altra vegada dos de llargs amb els ulls tancats i tirant el cap una mica enrere. Els cabells blancs fregant-li les espatlles.— Quan m'aixeco del llit i surto de l'habitació, ja no hi és. Però sempre veig el botó de l'ascensor de baixada encès. Alguna vegada, m'ha deixat un ram de farigola aquí.

La Maria gira el cap i mira la porta de l'habitació tancada. S'incorpora i agafa el petit radiocasset vell de sobre la tauleta de nit.

—Intentem dormir, Anna?

La Maria prem el play. Tanca els ulls. L'Anna també els tanca i sospira fort. Alè fred.

Comença a sonar un bolero.

* * *

Un os desnodrit mira aterrit a càmera assegut sobre un bloc de gel que flota impassible sobre l'oceà Àrtic. Una veu en off massa dolça i hipnòtica comenta l'escena: l'Àrtic es desfà. Aquest os

ha quedat aïllat en un bloc de gel enmig de l'oceà. No pot caçar per alimentar-se. L'extinció dels ossos polars podria ser una realitat d'aquí a uns anys.

El Nel està assegut al sofà del menjador abraçat a l'os polar de peluix. Menja un entrepà de xocolata. Els llavis bruts. Els ulls clavats a la pantalla del televisor. L'Anna contempla el cel espès i blanc a través del vidre de la porta que dona al balcó. Uns quants ocells grossos volen baixos fent cercles i xisclen.

—No sé si podrem anar d'excursió, Nel. El cel s'està tapant molt. A veure demà com ens llevem. Han dit que podria nevar. T'imagines? Ara que comença la primavera i amb aquest hivern tan xafogós que hem passat.

L'Anna obre una mica la porta del balcó.

Fa massa olor de primavera per ser hivern. La mateixa olor que sempre li fa recordar aquell vespre de maig de quan tenia sis o set anys. La mare i ella eren al balcó de la casa des d'on es veien els dos turons del poble. La mare contemplava els ocells amb uns prismàtics. Feia olor de farigola. Es veien uns núvols negres a l'horitzó i de tant en tant els arbres s'il·luminaven. Estaven en silenci i, de sobte, van sentir un vent ardent a les galtes. Olor de cremat. La mare es va apartar els prismàtics i va tancar els ulls. Va començar a ploure cendra. Mama, què és, neu o cendra? Els rínxols negres de la mare volaven per sobre el front: això és la fi del món, Anna. Sonava un bolero del radiocasset del menjador. Sempre estava encès. Quan la mare es va morir, és el primer que va voler recuperar. Mai no va trobar els prismàtics.

L'Anna tanca la porta i torna a col·locar bé la cortina. S'asseu al costat del seu fill.

Demà és diumenge i com cada diumenge aniran d'excursió. A passar aventures, diu sempre el Nel. Sovint van a prop del riu, al bosc del voltant del balneari que va tancar fa molts anys i que ara està abandonat. El Nel es penja el xiulet. Cullen farigola que després posaran en un gerro a la taula del menjador. Busquen caragols. Puguen pels plataners. Juguen a tirar pedres al riu i a comptar-ne els salts. Els cercles. La fressa de les canyes. Mengen entrepans i a vegades entren al balneari.

—Apaguem la tele i anem a dormir?

—Tinc ganes de veure la neu. De tocar-la.

Fa un temps que el Nel s'ha obsessionat amb el pol Nord. Amb la neu i els animals que l'habiten. L'Anna, pel seu aniversari li va regalar el peluix d'os polar i també un pack d'un xiulet i una lupa. Per anar a fer excursions. La mateixa tarda de l'aniversari, el xiulet taronja ja tenia totes les dentetes del Nel marcades.

En tot l'hivern no ha nevat a les muntanyes més properes i no han pogut fer cap sortida per tocar la neu, per fer boles, ninots, per tirar-se en trineu.

Però van anar al zoo. El Nel volia veure de prop les foques, els pingüins, els ossos polars. El gel. Era març. Només entrar, amb el mapa del zoo encara a la mà, un os polar els mirava abraçat a un bloc de gel per refrescar-se. La llengua a fora. Aspra. Uns ulls negres i petits, humans, suplicants. El seu cos xop del bloc de gel que s'anava desfent per la seva pròpia escalfor. El pèl brut.

«No és blanc, mama».

—Avui la meteoròloga ha dit que potser demà nevarà. Que potser nevarà a cotes molt baixes.

—Aquí són cotes baixes, mama?

—Esclar. Però fa molta xafogor.

L'Anna mira el seu fill. Els colors del documental de la tele reflectits a les seves galtes molsudes. Li agafa la maneta calenta. Com seria una vida sense ell?

Una fi del món?

Potser no.

* * *

Se sent la pluja com repica als vidres de la finestra de l'habitació de l'hospital. De tant en tant, un tro llunyà. Fa olor de verdura bullida i alcohol de desinfectar. L'Anna mira la llum de la sirena d'una ambulància com fa pampallugues al sostre de l'habitació.

Són les dues de la matinada.

La Maria fa una estona que ha deixat de roncar. Dorm amb la boca oberta. L'últim que ha dit a l'Anna abans de quedar-se adormida és que l'endemà al matí venia el seu fill.

Directe de l'aeroport.

L'Anna s'acaricia la via. Aquesta tarda l'hi han canviat, però li continua fent mal. Se sent els peus una mica adormits. Fa una hora que ha premut el botó per injectar-se més morfina perquè el dolor al costat de l'abdomen era molt punyent. La Maria, quan ha vist com premia el botó, li ha dit somrient amb tristesa: «falta poc, Anna».

De sobte, sent el so agut del xiulet del Nel. Se li estrenyen les costelles.

S'encaixen.

Una gàbia d'aire dens. Humit. Malalt. I el cor que pica salvatge els ossos descalcificats.

Li sembla que el so ve del fons del passadís. Potser s'acaben d'obrir les portes metàl·liques de l'ascensor i el Nel és a dins. Potser avui el veurà.

Com sempre, dos xiulets llargs, tres de curts i dos de llargs.

L'Anna s'incorpora al llit. Sent un martelleig al cervell. S'aixeca. Nota un formigueig molt fort a les plantes dels peus. Agafa la crossa recolzada a la tauleta de nit. La prem amb força, però els genolls no li responen. Fa massa hores que està estirada al llit. Enrampada al còccix que li baixa per la musculatura de les cuixes.

I el xiulet.

Les dentetes clavades.

Mai no li va arribar a veure com n'hi queia una.

L'Anna posa el palmell de la mà dreta a la paret. La mà esquerra a la crossa. Fa petits passets fins a la cadira de rodes de davant l'armari que comparteix amb la Maria. S'hi deixa caure.

La Maria remuga i es remou al llit.

La coixinera tacada de pintallavis marró.

Una cinta de casset avança en silenci al reproductor de sobre la seva tauleta de nit.

Se sent un tro més proper. L'Anna comença a moure la cadira de rodes. Obre la porta de l'habitació i es posa al mig del passadís. Al fons, la porta de l'ascensor es va obrint i tancant. L'Anna avança a poc a poc. Li sembla sentir olor de rostoll cremat.

Esbarzers ardents.

Espetecs de farigola.

L'incendi de finals d'hivern.

Les mans aixecades. El cor desbocat. Nel? On ets?

Volves o cendra.

El xiulet cada vegada sona més proper.

—Nel!

L'Anna arriba a l'ascensor.

De cop, silenci.

S'obren les portes. És buit. El terra ple de cendra. Mou la cadira i hi entra. Les rodes deixen una marca de dues línies paral·leles al terra gris. La llum del sostre fa pampallugues fins que s'apaga.

Olor de colònia infantil i d'alè de llet i cereals.

Es tanquen les portes i l'Anna es queda totalment a les fosques. No toca cap botó, però l'ascensor puja. S'obren les portes. És a l'última planta. La quinzena.

Al fons del passadís veu un nen d'esquena amb l'abric vermell. Duu un pom de farigola a la mà. Es gira i somriu: té la cara tota cremada. El nas desfigurat. Un ull massa obert. La boca no li tanca bé. Una orella desfeta i petita. Clapes al serrell.

—Nel!

El nen es torna a girar i s'allunya corrent pel fons del passadís. El seu riure greu. Fa un bot i salta per una finestra oberta. L'Anna avança amb la cadira de rodes. Recorre tot el passadís i s'apropa a la finestra. S'alça de la cadira. Treu una mica el cap. La pluja li mulla la cara. Mira a baix. Veu una ombra que corre entre els arbres del pati de l'hospital.

El riure greu.

—Anna...

L'Anna es gira. Els cabells blancs, fins i mullats enganxats a les galtes. La Maria està dreta davant seu. Porta la bata del pijama de l'hospital mal cordada i se li intueixen els pits caiguts plens de pigues i taques marrons. L'esquena li fa una mica de curvatura. L'Anna assenyala la finestra i li surt un fil d'aire per la boca que sembla un intent de somriure que s'evapora amb el vent de la tempesta:

—Feia més de quaranta anys que no el veia. Ha tornat. Potser ha trobat el camí de tornada.

La Maria li dona l'os polar de peluix. L'Anna l'abraça. Es torna a girar. Treu una mà a fora.

Volves o cendra.

—Tanca la finestra, Anna. T'estàs mullant. —La Maria l'agafa de l'espatlla i li fa una mica de força cap a ella.— Demà al matí ve el meu fill. M'agradaria que el coneguessis.

L'Anna s'asseu a la cadira de rodes. Mira l'ascensor. La llum és encesa. El terra, net.

—Hi va haver un incendi a finals d'hivern, Maria. Tu creus? Un incendi descontrolat el dia que havia de nevar. El dia que havíem d'arribar a sota zero a cotes baixes. Com pot ser?

* * *

L'Anna se sent les galtes glaçades, però té calor. Carrega la seva jaqueta marró i l'abric vermell del Nel. Han collit farigola i tenen les mans perfumades. L'Anna ha lligat un ram amb una goma dels cabells rosa. S'han assegut a esmorzar sobre una roca al costat del riu. L'aigua bruta gairebé estancada. Un peix els observa amb la boca massa oberta. El ventre inflat i transparent. El Nel li llança un tros de pa. El xiulet taronja li penja sobre la samarreta del Goofy. L'os polar de peluix assegut al seu costat.

—Mama, què faries si jo no hi fos?

L'Anna s'empassa el menjar i se'l mira.

—I ara per què em fas aquesta pregunta?

—Què faries?

—Quan?

—Avui.

—Si tu no hi fossis? Segurament estaria escrivint. O potser hauria anat amb els amics a fer un vermut. O hauria conduït fins a la ciutat i hauria anat al cine. O potser estaria preparant les classes de demà.

—T'agrada fer excursions amb mi?

De cop, l'Anna sent olor de cremat. S'aixeca. Fa una volta sobre sí mateixa.

—Què passa, mama?

—No sents olor de cremat?

Els llavis del Nel s'han tornat liles i comença a tremolar.

—No. Tinc fred. Dona'm l'abric.

* * *

Fa una estona que ha arribat el fill de la Maria. L'Anna contempla el cel blavíssim des del seu llit. Encara no ha enretirat la cortina beix que les separa per presentar-se. Vol deixar-los sols una estona més. Ha arribat a les nou del matí. Ha sentit com s'abraçaven i com la Maria li deia que no plorés, que estava molt guapo, que li quedava molt bé la barba.

El fill ha enretirat una cadira i l'Anna ha sentit olor de farigola.

—Gràcies. És un ram preciós.

Fa una estona que parlen sobre Austràlia, sobre la parella del fill, sobre els dies a l'hospital. La malaltia, la vellesa. Què t'agradaria fer, mama? Què és el que et vindria més de gust? Fem-ho. Dignes.

L'Anna contempla el cel blavíssim de després de la tempesta. Abraça fort l'os polar de peluix. D'aquí poc portaran els esmorzars. A l'Anna l'han visitat tres amigues íntimes des que va ingressar a l'hospital.

La Maria i el seu fill es queden en silenci. L'Anna sent com el fill s'aixeca i obre la cremallera d'una motxilla.

—Venint cap aquí he llegit una notícia al diari que m'ha agradat molt, mama. He pensat en tu, que segur que et faria gràcia.

—Dignes. Recordo quan et llegia jo les notícies del diari quan esmorzàvem. Sempre m'ho demanaves. Jo me n'inventava moltes.

L'Anna sent el riure del fill de la Maria. És franc. Dolç. Greu.

—Ja m'ho suposo. Doncs escolta, es veu que uns quants ossos polars han ocupat un poble abandonat del nord de Finlàndia. Un poble al voltant d'una antiga estació meteorològica. Què et sembla? Hi va anar una fotoperiodista per fer-hi un reportatge. Mira. Mira les fotos que va fer. Són impressionants.

—Quanta bellesa. —La Maria fa un silenci. Se senten els fulls fràgils del diari.— Hi vull anar. M'agradaria molt anar-hi.

—Fem-ho.

La Maria enretira de cop la cortina beix. Somriu a l'Anna.

—Anna. Et presento el meu fill, el Manu.

L'Anna el mira. Els cabells arrissats i rossos. La barbeta punxeguda.

El Manu s'aixeca de la cadira i va cap al llit de l'Anna. Li allarga un braç. L'Anna intenta fer un somriure.

—A mi també m'agradaria anar al poble abandonat. Acariciar els ossos polars. Me n'ensenyas les fotos?

* * *

Se sent una sirena d'un camió de bombers. L'Anna i el Nel pugen per les escales del balneari abandonat. L'Anna vol observar el bosc des del balcó. Comprovar l'incendi. Duu el ram de farigola i el Nel l'os polar de peluix. S'ha cordat l'abric vermell fins dalt. L'Anna s'ha tret el jersei i va amb màniga curta. El terra del balcó encara es conserva en bones condicions. La barana de metall amb formes modernistes està oxidada. L'Anna veu una columna de fum al mig del bosc. Els ocells fugen. Pensa en els prismàtics de la seva mare.

—L'incendi!

El Nel agafa una fulla marró del terra del balcó, li fa un forat amb el dit índex. Les tiges partint-se. Saba podrida. Mira a través del forat:

—A on?

—Al mig del bosc.

El Nel rebrega la fulla i la llença.

—Jo vull veure la neu. Vull tocar la neu.

De cop, comencen a caure partícules grises del cel. Lentament. L'Anna aixeca una mà cap amunt.

—És cendra.

—No és neu? Segur?

L'Anna, de sobte, abraça el seu fill amb força. La seva cara prement fort els seus budells.

—Ho sento. És cendra. És un incendi. El bosc s'està cremant.

—No passa res, mama. L'anem a veure?

—No ho sé. Hauríem de tornar. Tornem.

* * *

El Manu arrenca el cotxe. Fa dues voltes pel pàrquing de l'hospital fins que troben la sortida. La Maria seu al seient de copilot. L'Anna, darrere la Maria. El maleter buit. El Manu apropa la targeta a la màquina. Paga. Fa molt de sol i l'Anna s'ha de posar la mà fent visera sobre els ulls plens de cataractes. S'ha vestit amb la mateixa roba amb què va entrar a l'hospital. El jersei rosa de coll alt i la faldilla de tub marró. La Maria s'ha posat exactament el mateix que ella. Els dos conjunts penjaven l'un al costat de l'altre a l'armari beix de l'habitació de l'hospital.

La Maria abraça el radiocasset vell. L'Anna, l'os de peluix.

—Us fa res si poso música?

El Manu mira la seva mare mentre frena davant un semàfor vermell.

—Ja tindràs piles per a tot el viatge? Són moltíssimes hores.

La Maria prem el play. Comença a sonar un bolero. L'Anna mira pel retrovisor com van deixant enrere l'hospital. S'imagina l'habitació buida. Els llits desfets. La cara de la infermera del matí obrint la porta amb el carret dels esmorzars.

El ram de farigola a la tauleta de nit sense aigua.

* * *

—Llavors vam sortir del balneari. Vaig agafar les claus del cotxe de la butxaca de l'abric. Sentia l'esquena suada, però la meua pell continuava notant la temperatura sota zero. Vaig veure passar tres camions de bombers per la carretera de dalt del pont. I, de cop, es va sentir un espetec. Vam fer tot el passeig de plataners corrent i vam arribar al cotxe. Vaig pujar el Nel a la seva cadireta. Estava tan abstreta que no sé, no recordo si el vaig lligar. El parabrisa estava cobert de cendra. Jo anava sentint com el Nel deia en veu baixa que volia anar a veure la neu o l'incendi. Que li era igual, però que ho volia veure. La neu o l'incendi. El vaig mirar pel retrovisor. Premia els llavis i mirava per la seva finestra i movia les cametes. —L'Anna abraça amb força l'os polar de peluix. Ja s'han acabat les piles del radiocasset de la Maria. S'ha fet un silenci al cotxe. Només se senten les cadenes de les rodes sobre la capa de neu gelada i el so compassat de l'eixugaparabrises del cotxe. Fa una estona que s'ha posat a nevar, uns segons després que l'Anna comencés a explicar el matí de l'incendi. El matí de l'última excursió. La Maria gira una mica el cap des del seient del copilot i mira l'Anna.

—Potser no era només cendra. Potser era una barreja de cendra i neu.

—No ho sé.

—Sí que ho saps, Anna.

Ja fa dos dies que el Manu condueix. Només han fet cinc parades. Han vist dues vegades com es ponien el sol des de l'autopista. Han dormit unes hores a dins del cotxe.

Des que han abandonat l'hospital, des que s'ha arrencat la via, l'Anna està sorpresa perquè no sent cap dolor.

La Maria es torna a col·locar bé. Mira l'Anna pel retrovisor. Somriu.

—Sí que ho saps, Anna. El Manu i jo també vam anar al balneari aquell dia. Va estar nevant des de les nou del matí. I recordo que en un moment, vaig sentir olor de cremat.

El Manu frena el cotxe de cop.

—Mireu!

L'Anna i la Maria miren a través del parabrisa. Una aurora boreal els il·lumina les retines.

* * *

L'Anna col·loca la clau del cotxe al contacte. El fum de l'incendi comença a envoltar el cotxe. Engega la ràdio. Sona un bolero. El volum està molt alt i l'abaixa una mica. En aquell precís moment, sent la porta del cotxe. Es gira. El Nel ha saltat de la cadireta i comença a córrer. L'Anna es deslliga el cinturó de pressa, amb la mà tremolosa. Obre la porta. El Nel corre i desapareix per darrere del balneari. L'Anna obre la boca, però no li surt el crit.

L'olor de cremat és molt intensa.

Espetecs de farigola rostida.

Tomba per darrere el balneari, però no veu el Nel per enlloc.

Respira aire fredíssim ple de fum. Li punxa el cor. Mira per totes bandes i s'endinsa al bosc.

Els esbarzers se li queden enganxats als pantalons texans.

I de cop, el xiulet.

Dos xiulets llargs, tres de curts i dos de llargs.

—Nel!

L'Anna s'atura. I una altra vegada: dos xiulets llargs, tres de curts i dos de llargs.

—Nel! Nel! Nel!

L'Anna es posa a córrer de nou, però hi ha molt de fum i li costa veure les branques que li van colpejant la cara i fent-li petites ferides.

Té la jaqueta coberta de cendra.

Dos xiulets llargs, tres de curts i dos de llargs.

S'atura i arrenca un tros de teixit d'anorac vermell d'un esbarzer.

* * *

—El fum m'estava marejant. Em costava respirar. Cada cop m'hi veia pitjor, però no podia parar de córrer en direcció al so del xiulet. De cop vaig arribar a una clariana del bosc. I al mig, estirat, hi havia l'os de peluix en una posició impossible. Les potes mal posades. M'hi vaig apropar a poc a poc. Molt a poc a poc. Em vaig agenollar davant seu. El vaig agafar amb molta cura. Sabeu què? Volia cridar el nom del meu fill, però no el recordava. No sabia com es deia. Ja ho havia oblidat. O potser mai no va arribar a tenir nom. Mai no li va bategar el cor fora del meu ventre. Vaig abraçar amb força l'os polar i en aquell moment, just en aquell moment, es va fer el silenci: vaig deixar de sentir el xiulet.

Només el so de crepitjar de les flames.

Les sirenes.

Van trigar dues hores a apagar l'incendi. Mai no van trobar restes del Nel. Va desaparèixer. Es va esfumar buscant la neu, buscant l'incendi. El vam estar buscant durant dies, setmanes.

És de nit. El Manu frena. Apaga el motor, però deixa les llums del cotxe enceses que il·luminen les casetes de l'antiga estació meteorològica cobertes de neu. Es descorda el cinturó. La Maria es torna a girar i mira l'Anna fixament, agafa aire, el deixa anar en forma de pregunta:

—El Nel no va ser un embaràs buscat, oi?

L'Anna mira per la finestra una de les casetes del poble. Té la porta oberta i deixa entreveure la llum càlida de dins.

—No.

—Va arribar a nevar aquell dia, Anna?

—No. L'incendi. Només l'incendi que ho va arrasar tot.

El Manu surt del cotxe. La Maria somriu a l'Anna amb tristesa i assenyala el seu fill.

—Ell, tampoc.

De cop, se sent un rugit.

El Manu mira a dins del cotxe.

—Veni.

* * *

L'Anna abraça l'os de peluix. Fa olor de farigola rostida. Se senten sirenes. I passes. L'Anna s'aixeca. Comença a caminar amb parsimònia, però molt segura. De la mà dreta li penja l'os polar de peluix. A la butxaca duu el tros d'abric vermell.

Necessita per un moment sentir l'olor dels cabells arrissats del seu fill. Dir-li que l'incendi s'apagarà. I que potser, al vespre, nevarà. I que si no, que si no neva, d'aquí un temps, podem agafar el cotxe i anar lluny, lluny, allà on hi hagi suficient neu per fer un ninot. Allà on els ossos, espantats, floten sobre blocs de gel. Vol olorar els seus cabells avui i quan sigui més gran, quan els tingui suats tornant a casa després de jugar durant hores al carrer. Vol saber quina és l'assignatura que més li agradarà, o si algun dia el trobarà estirat al llit plorant per un desengany amorós. Camina amb l'esquena recta, fent passos fermes i ja pot veure les flames com es mouen impertèrrites als seus pensaments. Es belluguen fent corbes.

Danses sinuoses.

Escalfor a les galtes. A les mans.

Tot allò que mai serà.

I no passa res.

No passa res.

Tot allò que mai serà i no passa res.

Una branca calcinada cau amb força davant seu.

El Manu obre la porta d'una de les casetes de l'antiga estació meteorològica. Tots tres tenen els mitjons xops de la neu. A dins hi ha llum. Se senten rugits. L'Anna entra al menjador. Sobre un dels mobles, hi ha un radiocasset. Un pom de farigola al mig de la taula allargada de fusta. La tele encesa en silenci. S'emet un documental sobre el canvi climàtic. La Maria agafa la mà de l'Anna.

—Vine.

Entren a la cuina. Deixen la porta oberta i l'Anna veu com el Manu engega el radiocasset. Sona un bolero. La Maria obre un armari i treu una ampolla de vi i dues copes. Obre un calaix i treu un llevataps.

—Vols brindar? —pregunta l'Anna.

—Sí.

La Maria posa vi a les dues copes i n'hi ofereix una a l'Anna. Les fan dringar.

—Però per què brindem?

La Maria arronsa les espatlles. Fa un glop de vi i deixa la copa sobre el marbre. Se sent un rugit. L'Anna també deixa la copa. La Maria s'apropa i l'abraça i comença a moure's al ritme de la cançó que sona des del menjador. L'Anna, per sobre l'espatlla de la Maria, veu com el Manu està dret contemplant el cel per la porta de vidre del menjador que dona al pati.

L'Anna tanca els ulls.

Ballen.

La Maria li aparta els cabells blancs rere l'orella i hi apropa els llavis.

—Mira'l, Anna. Et podria explicar tot el que hem fet junts. El que hem viscut. Com ha arribat a ser l'home que és ara.

L'Anna no vol obrir els ulls. No encara.

—És ell, oi?

—Xxxt...

—Tinc por.

—Voldries que t'expliqués tot això, però ja ho saps. Igual que jo sé com ha sigut una vida sense ell.

—No em veia capaç.

—Està bé. Has sigut feliç.

—Sí, però ara, no sé per què, no sé per què, m'agradaria saber com va anar.

—Balla. Ens queda poc.

Se sent un crit greu i un rugit. L'Anna obre els ulls i abraça amb terror la Maria, li clava les ungles a l'esquena: al menjador, un os polar desnodrit està tibant els intestins del Manu, que reposa sense vida a terra.

El morro blanc brut de sang i vísceres.

El cos esbudellat. La boca oberta. L'últim crit.

Un altre os polar esquelètic entra al menjador i es queda mirant fixament l'Anna. Els ulls negres, petits, humans, suplicants.

—Ens queda molt poc, Anna. Tot ha anat bé.

La Maria li fa un petó als llavis. L'Anna l'abraça amb més força, però sent que el seu cos va desapareixent, es va fent prim, fins que s'acaba abraçant a ella mateixa. Al menjador, el cos del Manu també ha desaparegut i els dos ossos polars donen voltes, nerviosos.

Rugeixen dòcils.

L'Anna surt de la cuina i passa per davant seu. Un d'ells s'atura, apropa el cap i li llepa la galta.

La deixa tacada de sang fresca. L'Anna acaricia l'os.

És el mateix tacte que el peluix del seu fill.

L'onada de dolor torna.

—Adeu...

L'Anna obre la porta de la caseta.

Comença a nevar al passeig de plataners.

Les volves cauen lentament.

La mare de l'Anna s'aparta els prismàtics dels ulls. Els rínxols negres de la cara.

—Anna Maria, Manel! Veniu, marxem que ja ha començat a nevar!

L'Anna Maria sent una escalfor a la seva mà. Se sent olor de cremat.

La maneta del seu fill agafada a la seva.

—*Mama, són volves o cendra, aquesta vegada?*

—*No ho sé. Però, una altra vegada, aprendrem a viure envoltats de flames o coberts de neu.*

Categoria : L'inèdit

Etiquetes : Elisenda Solsona